

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/74/2017
Identifikačné číslo spisu:	1113229748
Dátum vydania rozhodnutia:	25.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1113229748.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O., bývajúceho v T., zastúpeného Mgr. Róbertom Antalom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Kláry Jarunkovej 2, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, za účasti intervenientky na strane žalovanej JUDr. Ľubici Floriánovej, notárky so sídlom v Bratislave, Hodžovo námestie 3, zastúpenej JUDr. Allanom Böhmom, advokátom so sídlom v Bratislave, Jesenského 2, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 20 C 58/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. novembra 2016 sp. zn. 6 Co 402/2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 7. novembra 2016 sp. zn. 6 Co 402/2016 a rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 26. januára 2016 č. k. 20 C 58/2013-66 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súde Bratislava I na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 20 C 58/2013-66 z 26. januára 2016 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 17 639,70 eur titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci; žalovanej náhradu trov konania nepriznal a vyslovil, že o náhrade trov vedľajšieho účastníka rozhodne po právoplatnosti rozsudku. Vykonaným dokazovaním zistil, že 30. septembra 2008 zložil zložiteľ Tatra banka, a. s. do notárskej úschovy peňažné prostriedky získané výkonom záložného práva, ktoré prevyšovali jeho pohľadávky a to v prospech ostatných záložných veriteľov a záložcu. Súdny exekútor JUDr. Mário Mičák vydal 16. októbra 2008 vo veci sp. zn. EX 931/05 príkaz na začatie exekúcie a tento bol notárke JUDr. Floriánovej doručený 17. októbra 2008. Súdny exekútor JUDr. Peter Kohút vydal 16. októbra 2008 vo veci sp. zn. EX 211/06 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie a tento bol notárke JUDr. Floriánovej doručený 20. októbra 2008. Rozvrh výťažku dražby bol vykonaný tak, že po uspokojení všetkých záložných veriteľov zostala z výťažku suma 23 574,29 eur, ktorú notárka JUDr. Floriánová previedla na účet exekútora JUDr. Petra Kohúta, čím bola čiastočne uspokojená pohľadávka oprávneného vo veci exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 211/06. Podľa názoru žalobcu notárka uprednostnením pohľadávky oprávneného vymáhanou JUDr. Kohútom pred pohľadávkou žalobcu

nerespektovala zásadu poradia, čím pochybila pri uspokojovaní veriteľov. K námietke premlčania uplatnenej žalovanou uviedol, že exekučný príkaz na vykonanie exekúcie príkazom inej peňažnej pohľadávky v exekučnej veci bol notárke doručený 26. júna 2012 a dňom doručenia sa stala splatnou pohľadávka žalobcu a následne mala byť vyplatená žalobcovi. Dospel k závere, že okamih, kedy sa poškodený o škodu dozvedel nastal 27. júna 2012 a následne mu od tohto dňa začala plynúť 3-ročná premlčacia doba. Vzhľadom k tomu, že žaloba bola podaná 5. septembra 2013, bola podaná včas. Súd prvej inštancie poukázal na to, že exekučné konanie sp. z. EX 931/05, v ktorom žalobca vystupuje ako oprávnený, stále prebieha a nie je teda možné ustáliť, že jeho pohľadávka je nevymožiteľná. Uzavrel, že škoda dosiaľ nevznikla a preto bola žaloba podaná predčasne.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 7. novembra 2016 sp. zn. 6 Co 402/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Zdôraznil, že jedným z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. je vznik škody, či už vo forme skutočnej škody alebo ušlého zisku. Poukázal na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2012 sp. zn. IV.ÚS 159/2012, z 13. februára 2013 sp. zn. II.ÚS 165/2012, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cz 110/84 zo 16. apríla 1985, sp. zn. 4 Cdo 199/2005 z 31. mája 2006 a uzavrel, že z konštantnej judikatúry vyplýva záver, podľa ktorého náhrady škody voči štátu sa možno domáhať až po tom, čo sa nepodarilo vymôcť bezdôvodné obohatenie od toho, kto sa v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu obohatil. Bol názoru, že za súčasného stavu nemožno vylúčiť, že pohľadávka žalobcu bude uspokojená v rámci exekúcie a teda nemožno ustáliť, že by pohľadávka žalobcu bola nevymožiteľná. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť podľa obsahu vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 písm. a/, c/ C.s.p. Namietal, že písomným podaním z 19. októbra 2016, teda ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu, sa vyjadril k otázke súbehu právnych nárokov a to nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a napriek tomu sa odvolací súd jeho argumentáciou vôbec nezaoberal a vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, v čom je jeho argumentácia nesprávna a túto teda vôbec nevyvrátil. Bol názoru, že v danom prípade nie je možné aplikovať závery rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky a ani Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nakoľko judikatúra, na ktorú poukázal odvolací súd sa vzťahuje na situácie, keď nesprávnym úradným postupom je síce spôsobená poškodenému škoda, avšak zároveň v dôsledku nesprávneho úradného postupu tretia osoba získa na úkor poškodeného bezdôvodné obohatenie. Uviedol, že nesprávnym úradným postupom intervenienta mu bola spôsobená škoda, pričom však žiadna tretia osoba v dôsledku nesprávneho úradného postupu intervenienta nenadobudla bezdôvodné obohatenie. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, aký nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a voči akej tretej osobe by si mal žalobca uplatniť pred tým, než si uplatnil nárok na náhradu škody žalobou v tejto veci. Uzavrel, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, keď na daný skutkový stav nesprávne aplikoval ustanovenia právnych predpisov, resp. pri rozhodnutí vo veci sa riadil a poukazoval na judikatúru súdov vyššieho stupňa, ktorú však na daný skutkový stav nebolo možné aplikovať. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobe vyhovel, resp. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Intervenientka vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť. Uviedla, že odvolací súd poukazoval na predčasnosť podanej žaloby žalobcu, keď uzavrel, že ak prebieha exekučné konanie, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti za škodu - existencia samotnej škody.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§

35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (viď § 428 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolateľ v dovolaní namieta vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., t. j., že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorá podľa jeho názoru spočíva v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu.

11. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdov navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutia súdov nižších inštancií neobsahujú náležitosti uvedené v § 393 ods. 2 C.s.p. (predtým § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), sú nepreskúmateľné.

12. Dovolací súd poznamenáva, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť (nedostatok odôvodnenia) rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

13. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, prijaté na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie

dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

14. S poukazom na citované stanovisko len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (teraz § 420 písm. f/ C.s.p.), a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8269/02, Protsenko proti Rusku, sťažnosť č. 13151/04, Tishkevich proti Rusku, sťažnosť č. 2202/05, Lenskaya proti Rusku, sťažnosť č. 28730/03).

15. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, trpí vadou konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Konanie v tejto časti je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania.

16. V súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 393 ods. 2 C.s.p. musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie súdu nižšej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 393 ods. 2 C.s.p., je nepreskúmateľné. Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu odníma strane sporu možnosť uskutočňovať procesné práva a v konečnom dôsledku porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces (čo zakladá vadu konania podľa § 431 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 420 písm. f/ C.s.p.), pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

17. Princíp dvojinštančnosti, ktorým sa riadi súdne konanie vyjadruje vzájomnú nadväznosť i prepojenosť odvolacieho konania s konaním uskutočneným pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného plynú zásadné medze v tom, že rozhodnutiu vydanému v odvolacom konaní musí predchádzať náležité konanie pred súdom prvej inštancie, pretože až jeho naplnením sa môže vytvoriť priestor pre účinné uplatnenie účelu, ktorý zákon sleduje v prípade opravného (odvolacieho) konania. Účelom odvolacieho konania je náprava skutkových a právnych pochybení súdu prvej inštancie, za predpokladu, že boli rozpoznateľne (zrozumiteľne) prezentované. K naplneniu tejto úlohy je potrebné najskôr zistiť ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav veci a ako ju právne posúdil, čo najspoľahlivejšie signalizuje (práve) odôvodnenie jeho rozhodnutia. Rozhodnutie a jeho odôvodnenie je základným a bezpodmienečným objektom prieskumnej činnosti vykonávanej súdom vyššieho stupňa. Výsledky prieskumnej činnosti sú vždy reakciou na správnosť a opodstatnenosť dôvodov preskúmaného rozhodnutia vo svetle uplatnených odvolacích námietok. To znamená, že preskúmané rozhodnutie musí spĺňať požiadavky zákona z hľadiska jeho odôvodnenosti (preskúmateľnosti) v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť dôvody jeho rozhodnutia. Myšlienkový postup súdu musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku.

18. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť rozhodnutia) súdneho rozhodnutia musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p.); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy (tiež pre zachovanie princípu dvojínštancnosti). Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 C.s.p., ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 C.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 C.s.p.). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

19. Rozsudok súdu prvej inštancie podľa názoru dovolacieho súdu nespĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. a preto ho nemožno považovať za preskúmateľný. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci v rozsudku toto (podľa názoru dovolacieho súdu) nezodpovedá § 220 ods. 2 C.s.p. Závery vyslovené súdom prvej inštancie sú v odôvodnení rozsudku formulované protirečivo a vyznievajú zmätočne, čím sa nabudzuje dojem arbitrárneho rozhodovania, tým, že súd na jednej strane vyslovil, že okamih, kedy sa poškodený o škodu dozvedel nastal 27. júna 2012, následne od tohto dňa začala plynúť 3-ročná premlčacia lehota a teda žaloba bola podaná včas, na strane druhej žalobu zamietol z dôvodu, že exekučné konanie stále prebieha a nie je možné v tejto situácii ustáliť, že pohľadávka je nevymožiteľná a preto škoda dosiaľ nevznikla. Súd je tak vo svojej rozhodnej právnej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení zjavne nekoherentný, zmätočný, jeho rozhodnutie preto nie je konzistentné a jeho argumenty nepodporujú presvedčivo definitívny (rozhodný) právny záver. Je tomu tak preto, že uvedené závery nemôžu popri sebe z právneho hľadiska obstáť. Správnosť záveru o predčasnosti žaloby súd vyvodzuje z právnej argumentácie, že škoda doposiaľ nevznikla a zároveň konštatuje, že ku vzniku škody došlo 27. júna 2012. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie spočíva na tzv. právnej viackoľajnosti, ktorá nemôže z pohľadu presvedčivosti, ale ani vecnej správnosti rozhodnutia popri sebe obstáť, v takom prípade zakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., ktorú si odvolací súd nevšimol a nedošlo k jej odstráneniu, pokiaľ postupoval podľa § 387 C.s.p. Dôsledkom vady zmätočnosti konania je vždy (bez ďalšieho) nie len zrušenie rozhodnutia, ktoré ňou trpí, ale v danom prípade aj ďalších nadväzujúcich rozhodnutí, pretože takto vydané rozhodnutia nemožno považovať za správne.

20. Tento nedostatok odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie v otázke väd konania namietaných dovolateľom má za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdu v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 393 ods. 2 C.s.p. na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalobcu procesne prípustné podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a dovolateľ v ňom dôvodne namieta ním uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože mu týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ C.s.p., ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C.s.p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C.s.p.). Vzhľadom na výskyt vady v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., dovolací súd sa už nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C.s.p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C.s.p.).

23. Nad rámec dovolacieho konania dovolací súd uvádza, že rozhodnutia najvyššieho súdu, na ktoré

odvolací súd poukázal vo svojom rozhodnutí pri posudzovaní otázky predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci, nie sú vo vzťahu k riešeniu tejto otázke príliehavé pre odlišnosť nielen skutkových okolností, ale predovšetkým právnych otázok v nich riešených.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.